

Příklad dobré praxe

Sedím a jedu!

Interaktivní výukový program s názvem **Sedím a jedu!** připravený Domem dětí a mládeže Tišnov je určen pro žáky 3.- 8. tříd ZŠ, učitele a vozíčkáře. Cílem projektu je edukace dětí v otázce života vozíčkáře, pochopení odlišných potřeb, porozumění, umění pomoci, přenesení teorie do reality (vyzkoušení si jízdy na invalidním vozíčku) a integrace vozíčkářů do společnosti. Dále propojit všechny cílové skupiny, zbavit předsudků a obav z neznámého.

Na žáky základních škol na Tišnovsku (ZŠ Smíškova, MŠ a ZŠ Deblín, ZŠ Katov) v dubnu a květnu roku 2014 čekal projekt **Sedím a jedu!**, který připravil Dům dětí a mládeže Tišnov (nyní **Inspiro Tišnov**) ve spolupráci s Tišnovským vozíčkářem. Cílem bylo upozornit a seznámit děti a mládež na životní situace, se kterými se setkávají naši spoluobčané – vozíčkáři a zároveň na náročnost pohybu na invalidním vozíku.

DDM připravil pro každou třídu hodinový program, který byl upraven s přihlédnutím k věku a schopnostem žáků jednotlivých tříd. Ti se s nadšením zapojili do úkolů a příležitostí, které jim byly nabídnuty.

Tým DDM na venkovním hřišti připravil pro děti "jízdu zručnosti". Každý žák (a často i vyučující) si s napětím a očekáváním vyzkoušeli jízdu na vozíčku mezi kužely simulující překážky na chodníku, pouliční lampy či jiné bariéry. Obtížnější byl přejezd přes kladinu jednou polovinou vozíku. Naopak průjezd sníženou překážkou byl pro většinu hračkou. Za projetou dráhu děti dostali button, který jim bude připomínat účast v projektu Sedím a jedu.

Ostatní mezitím trávili čas povzbuzováním spolužáků nebo četbou a debatou u připraveného komiksu. Ten znázorňoval vztah bývalého špičkového mladého sportovce (nyní na invalidním vozíku) a partou kluků - bikerů. Poté, co překonali období úšklebků a vzájemně se sprátelili, pomohl jim svými cennými radami a triky ke zlepšení jejich schopností a výkonů při jízdě v terénu na kole.

Velmi přínosný byl přímý kontakt a možnost položení otázek skutečným invalidům. Od nich se dozvěděli jejich osudy (nemoc, úraz), technické údaje o elektrickém vozíčku (rychlost, dojezd, cena) ale i rady do života. Naopak vozíčkáři požádali děti o pomoc na ulici.

V dětských očích bylo často vidět překvapení ze situace, kdy pan Kadlec (zástupce vozíčkářů) popisoval složitý způsob cestování vlakem (objednání dopravy u Českých Drah tři dny předem, cesta v poštovním vagónu atd.) nebo pohyb v zaplněných uličkách supermarketů.

